

РЕШЕНИЕ

№ 7230

гр. София, 24.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 08.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **7821** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 121 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Делото е образувано по жалба на Т. А. С., ЕГН: [ЕГН] срещу заповед № РД-02-16-626/ 24.07.2023 г. на Министъра на регионалното развитие и благоустройството, с която на основание чл. 10б, ал. 1, т. 2 от Закон за държавния служител (ЗДСл) е прекратено служебното правоотношение на лицето в качеството му на държавен служител – директор на дирекция „Държавна собственост“.

С жалбата са наведени аргументи за незаконосъобразност на оспорената заповед и се иска отмяната ѝ. Твърди се, че заповедта е издадена при съществени нарушения на административно- производствените правила и в нарушение на материалния закон. По същество жалбоподателят твърди, че не са налице основания за прекратяване на служебното му правоотношение, предпоставките на чл. 122, ал. 1 от ЗДСл са изпълнени само формално и същият не е бил допуснат да изпълнява служебните си задължения. Счита, че органът по назначението не може да се позовава на предходни промени, утвърдени по време, когато държавния служител не е бил на работа поради незаконно уволнение.

В съдебно заседание, редовно призован, жалбоподателят се представлява от адв. Ч.,

който поддържа жалбата на заявените основания и претендира разноски по делото.

Ответникът – Министър на регионалното развитие и благоустройство, редовно призван, не се явява и не изпраща представител. В писмено становище до съда моли за отхвърляне на жалбата като неоснователна, претендира адвокатско възнаграждение.

Административен съд – София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От доказателствата по делото се установява, а и не се спори, че Т. А. С. е държавен служител - директор на дирекция „Държавна собственост“, с ранг I старши.

Със заповед № РД-02-16-770/ 05.08.2022 г. на Министъра на регионалното развитие и благоустройство служебното му правоотношение е прекратено на осн. чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл- поради наличие на обективна невъзможност за изпълнение на задълженията. Заповедта е оспорена по съдебен ред. С Решение № 287 от 17.01.2023 г. по адм. Д. № 7757 от 2022 г. на АССГ , оставено в сила с Решение № 7604 от 10.07.2023 г. по адм. Д. № 2256 от 2023 г. на ВАС.

Със заявление № V-1203/2 от 21.07.2023 г., жалбоподателят е изразил желание да бъдат изпълнени съдебните решения и да бъде възстановен на заеманата от него длъжност.

Със заповед № РД-02-16-625 от 24.07.2023 г. на Министъра на регионалното развитие и благоустройство Т. А. С. е възстановен на заеманата от него преди уволнението длъжност.

Със заповед № РД-02-16-626 от 24.07.2023 г. на Министъра на регионалното развитие и благоустройство в деня на възстановяването на жалбоподателя на работа, служебното му правоотношение е прекратено, считано от 24.07.2023 г., но вече на осн. чл. 106, ал.1, т. 2 от ЗДСл- поради съкращаване на длъжността. Като фактическо основание за съкращаване на длъжността е посочено Постановление № 8 на Министерски съвет от 23.01.2023 г. за изменение и допълнение на Устройствения правилник на МРРБ (обн. ДВ бр. 9/2023).

Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на 24.07.2023 г., а жалбата срещу нея е подадена на 07.08.2023 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е в срок, предвид датата 24.07.2023 г. на връчване на оспорената заповед № РД-02-16-626/ 24.07.2023 г. на Министъра на МРРБ и датата- 07.08.2023 г., на депозиране на жалбата чрез административния орган.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, предвид заповед № РД-02-14-785/ 27.07.2023 г., при спазване изискванията за форма и съдържание на административния акт. Същият е писмен и съдържа минимално предвиденото в чл. 108, ал. 1 от ЗДСл съдържание – правни основания, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба.

Независимо от това, при издаване на обжалвания административен акт са допуснати съществени нарушения на процесуалния и материалния закон.

Съгласно чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл, органът по назначаване може да прекрати служебното правоотношение с едномесечно предизвестие при съкращаване на длъжността. За да е налице реално съкращаване на длъжността, е необходимо заеманата длъжност да е премахната като нормативно определена позиция в утвърденото длъжностно разписание на съответната администрация и същата да не е запазена като система от функции, задължения и изисквания, включително и под друго наименование.

Дефиницията на понятието „длъжност в администрацията“ се съдържа в разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от Наредбата за прилагане на единния класификатор на длъжностите в администрацията (ДВ, бр. 18 от 05.03.2004г.) и според тази дефиниция „длъжност в администрацията“ е нормативно определена позиция, която се заема по служебно или по трудово правоотношение, включително и по правоотношение, възникнало на основание на закона за министерство на вътрешните работи, Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България или Закона за изпълнение на наказанията, въз основа на определени изисквания и критерии, свързана е с конкретен вид дейност на лицето, която я заема, и се изразява в система от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностната характеристика. Поради това, когато органът по назначаването твърди, че една длъжност е съкратена по смисъла на чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл, трябва да бъде установено, че тази длъжност вече не фигурира и като наименование (нормативно определена позиция) в длъжностното разписание на съответната администрация и като система от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностната характеристика или тези функции и задължения да са толкова значително изменени, че новата им съвкупност и изисквания за тяхното осъществяване да налагат извод за качествено нова длъжност. Двете изисквания следва да бъдат установени кумулативно.

В случая се установява, а и не се спори, че Т. А. С. е заемал длъжността директор на дирекция „Държавна собственост“, с ранг I старши. Безспорно е установено също, че със заповед № РД- 02-34-2/ 27.01.2023 г. е утвърдено ново длъжностно разписание на МРРБ, с което се отменя предходното разписание, утвърдено със заповед № РД-02-34-4/ 06.06.2022 г.

Както беше посочено, след влизане в сила на съдебното решение, Т. А. С. е упражнил правото си по чл. 122 от ЗДСл, в резултат на което е издадена заповед № РД-02-16-625 от 24.07.2023 г. за възстановяване на предишната заемана от него длъжност.

Едновременно с това обаче, на същата дата е издадена и процесната заповед № РД-02-16-626/ 24.07.2023 г. за прекратяване на служебното му правоотношение за същата тази длъжност поради съкращението ѝ.

Утвърденото длъжностно разписание, на което се е позовал органът по назначаване, е в сила от 27.01.2023 г., което е преди влизане в сила на съдебното решение, с което е отменена като незаконосъобразна заповедта за уволнение на Т. А. С..

Съгласно разпоредбата на чл. 122, ал. 1 от ЗДСл, при отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение от органа по назначаването или от съда, държавният служител се възстановява на предишната длъжност, ако се яви в съответната администрация в двуседмичен срок от влизането в сила на административния акт или на съдебното решение. В случая жалбоподателят е спазил това условие и е следвало да бъде възстановен на заеманата длъжност. За възстановяването му е издадена заповед, но същата е формална и не изпълнява изискванията на чл. 122, ал. 1 от ЗДСл, тъй като на практика не съществува длъжността, на която служителят да бъде възстановен. Изводът, че възстановяването е формално се потвърждава и от обстоятелството, че в деня на издаването на заповедта за възстановяване е издадена и заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, поради съкращаване на длъжността. Налице е превратно упражняване на власт, жалбоподателят не е възстановен на предишната заемана от него длъжност, което означава и неизпълнение на влязлото в сила съдебно решение. Извършените структурни и персонални промени в администрацията в периода от време от датата на издаване на отменената заповед за прекратяване на служебно правоотношение до датата на влизане в сила на съдебното решение за отмяната му, не следва да бъдат преценявани като обективна пречка пред органа по назначаването да изпълни влязлото в сила съдебно решение.

Предпоставките за прекратяване на служебното правоотношение с жалбоподателя по чл. 106, ал. 1, т. 2 ЗДСл не са изпълнени и поради обстоятелството, че длъжностно разписание, на което се е позовал административният орган е от 27.01.2023 г. и не е ново длъжностно разписание спрямо възстановяването на служителя на заеманата преди уволнението длъжност. Това длъжностно разписание не може да представлява фактическо основание за издаване на заповед по чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл, защото утвърждаването на новата щатна численост на администрацията е извършено преди възстановяването на С. на длъжността по повод на влизане в сила на съдебното решение от 10.07.2023 г. за отмяна на заповедта. Органът по назначаването не може да се позовава на предходни длъжностни разписания, утвърдени по време, когато държавният служител не е бил на работа, поради незаконното му уволнение.

Материалноправното основание на чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл следва да съществува към момента на издаване на административния акт. За съкращаване на длъжност би могло да се говори, ако в конкретния случай, след възстановяването на жалбоподателя на длъжността, която е заемал, са настъпили промени в длъжностното разписание, в резултат на които длъжността е престанала да съществува, като нормативно определена позиция и като система от функции, задължения и отговорности, респективно е намален броят на лицата, които упражняват тези функции./ В този

смисъл са и Решение № 9587/ 23.09.2021 г. по адм. д. №6212/2021 на ВАС, решение №№ 12875 от 1.12.2015 г. на ВАС по адм. д. № 11722/2015 г., решение № 9123 от 29.07.2015 г. на ВАС по адм. д. № 6898/2014 г., решение № 6913/02.06.2017 г. на ВАС по адм. д. № 2738/2016 г./.

Предвид изложеното, оспорената заповед № РД-02-16-626/ 24.07.2023 г. се явява незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена.

При този изход на спора, основателна е претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски по делото. Такива са поискани своевременно, като са представени и съответните документи за реалността им – договор за правна защита, видно от който уговореното адвокатско възнаграждение е в размер на 1 000 (хиляда) лв., платено изцяло, в брой.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на Т. А. С., ЕГН: [ЕГН] заповед № РД-02-16-626/ 24.07.2023 г. на Министъра на регионалното развитие и благоустройството, с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от Закон за държавния служител (ЗДСл) е прекратено служебното правоотношение на лицето в качеството му на държавен служител – директор на дирекция „Държавна собственост“.

ОСЪЖДА Министър на регионалното развитие и благоустройство да заплати на Т. А. С., ЕГН: [ЕГН], сумата от 1 000 (хиляда) лева, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: